

vendosmëri për ta kufizuar kohën e fëmijëve tanë me televizorin dhe mjete të tjera elektronike që në shumë raste po e sundojnë jetën e tyre. Në vend të kësaj, ne mund të na duhet ta ridrejtojmë kohën e tyre në përpjekje më frytdhënëse të përqendruara tek ungjilli. Mund të ketë ca kundërshtim fillestar, ca ankesë, por ashtu si Sonja Karsoni, ne duhet të kemi largpamësinë dhe vullnetin për t'iu përmbajtur asaj. Një ditë, fëmijët tanë do ta kuptojnë dhe vlerësojnë atë që kemi bërë. Nëse nuk e bëjmë ne këtë, kush do ta bëjë?

Ne të gjithë mund ta pyesim veten: a marrin fëmijët tanë përpjekjet tona më të mira shpirtërore, intelektuale dhe krijuese apo marrin ata kohën dhe talentet që na ngelen, pasi i kemi dhënë gjithçka mundemi thirrjes sonë në Kishë apo interesave tona profesionale? Në jetën që do të vijë, nuk e di nëse do të mbijetojnë tituj të tillë si peshkop ose presidente e Shoqatës së Ndhmës, por unë vërtet e di se titujt e bashkëshortit dhe bashkëshortes, atit dhe nënës do të vazhdojnë dhe do të nderohen, në botë pa fund. Kjo është një arsye përse është aq e rëndësishme t'i nderojmë përgjegjësitë tona si prindër këtu në tokë, në mënyrë që të mund të përgatitemi për ato përgjegjësi edhe më të mëdha, por të ngjashme, në jetën që do të vijë.

Si prindër, ne mund të ecim përpara me sigurinë se Perëndia nuk do të na lërë kurrë vetëm. Perëndia kurrë nuk na e jep një përgjegjësi pa dhënë ndihmë hyjnore – për këtë unë mund të dëshmoj. U bëfshim ne, në rolin tonë hyjnor si prindër dhe në bashkëpunim me Perëndinë, mësuesit dhe shembujt kryesorë të ungjillit për fëmijët tanë, unë lutem për këtë në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

SHËNIM

1. Shih Ben Carson, *Gifted Hands: The Ben Carson Story* (1990).

Nga Plaku Jorg Klebingat,
i Të Shtatëdhjetëve

Qasja te Froni i Perëndisë me Vetëbesim

Duke e vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit, mund të filloni ta rritni vetëbesimin tuaj shpirtëror sot nëse jeni i gatshëm të dëgjoni e të veproni.

Në një shkallë nga 1-shi te 10-ta, ku do ta klasifikonit vetëbesimin tuaj shpirtëror para Perëndisë? A keni një dëshmi vetjake se ndihmesa juaj e tanishme si shenjtor i ditëve të mëvonshme është e mjaftueshme për të trashëguar jetën e përjetshme? A mund të thoni me veten tuaj se Ati Qiellor është i kënaqur me ju? Çfarë mendimesh ju vijnë në mendje nëse, pas një minute, do të kishit një intervistë personale me Shpëtimtarin tuaj? A do ta mbizotëronin mëkatet, keqardhjet dhe të metat imazhin tuaj për veten apo do të përjetonit thjesht një pritje të gëzueshme? A do ta shikonit në sy apo do t'i shmangeshit vështrimit të Tij? A do të ngurrtonit te dera apo do të ecnit me vetëbesim drejt Tij?

Kurdoherë që kundërshtari nuk mund t'i bindë shenjtorët e papërsosur, por të paepur si puna juaj që ta braktisni besimin tuaj te një Perëndi i dashur e [që na njih] individualisht, ai nis një fushatë dashakeqe për ta

rritur sa më shumë të jetë e mundur largësinë ndërmjet jush dhe Perëndisë. Kundërshtari e di se besimi në Krisht – lloji i besimit që prodhon një rrjedhë të qëndrueshme mëshirash të dhembshura dhe madje mrekullish të fuqishme – shkon dorë për dorë me një vetëbesim vetjak se po përpiqeni të zgjidhni të drejtën. Për atë arsye ai do të përpiqet që të hyjë në zemrën tuaj për t'ju thënë gënjeshtër – gënjeshtër që Ati Qiellor është i zhgënjyer me ju, se Shlyerja është përtej mundësisë suaj për ta arrirë, se nuk ka kuptim madje as të përpiqeni, se gjithkush tjetër është më i mirë se ju, se ju jeni i padenjë dhe një mijë variante të po kësaj teme të ligë.

Për aq kohë sa i lejoni këta zëra të gdhenden në shpirtin tuaj, ju nuk mund t'i qaseni frontit të Perëndisë me vetëbesim të vërtetë. Çfarëdo që të bëni, çfarëdo gjëje për të cilën luteni, çfarëdo shpresash që mund të keni për një mrekulli, do të ketë përherë mjaftueshëm dyshim vetjak të ciflojë

besimin tuaj – jo vetëm besimin tuaj te Perëndia, por edhe besimin te vetvetja. Të jetuarit e ungjillit në këtë mënyrë nuk është argëtuese, as nuk është shumë e shëndetshme. Mbi të gjitha, është tërësisht e panevojshme! Vendimi për të ndryshuar është [në dorën] tuaj – dhe vetëm tuajën.

Do të doja të jepja gjashtë sugjerime praktike që, nëse mbahen vesh, do t'i davaritin këta zëra të ligj dhe do t'ju kthejnë llojin e sigurisë paqësore dhe vetëbesimin shpirtëror që është i juaj për t'u zotëruar nëse vetëm e dëshironi atë. Pavarësisht nga klasifikimi që i bëtë vetes në atë shkallë nga 1-shi te 10-ta, ju, duke e vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit, mund të filloni ta rritni vetëbesimin tuaj shpirtëror sot nëse jeni i gatshëm të dëgjoni e të veproni. Do të flas hapur, duke shpresuar të ngre moralisht dhe jo të fyej.

1. Mbani përgjegjësi për mirëqenien tuaj vetjake shpirtërore. Ndaloni së fajësuarit të tjerët apo rrethanat tuaja, ndaloni së justifikuarit dhe ndaloni së dhëni shfajësime për arsyet përse ju mund të mos jeni duke u përpjekur plotësisht që të jeni i bindur. Pranoi se ju jeni “të lirë sipas mishit” dhe “të lirë të [zgjidhni] lirinë dhe jetën e përvetshme” (2 Nefi 2:27). Zoti i njeh përsosurisht rrethanat tuaja, por Ai gjithashtu e di përsosurisht mirë nëse ju thjesht zgjidhni të mos e jetoni plotësisht ungjillin. Nëse është kështu, jini mjaftueshëm të ndershëm për ta pranuar atë dhe përpiquni të jeni të përsosur brenda sferës suaj vetjake të rrethanave. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur mbani përgjegjësi për mirëqenien tuaj vetjake shpirtërore duke vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit përditë.*

2. Mbani përgjegjësi për mirëqenien tuaj vetjake fizike. Shpirti juaj përbëhet nga trupi dhe fryma juaj (shih

DeB 88:15). Të ushqyerit e shpirtit ndërsa trupi, i cili është një tempull, shpërfillet zakonisht çon në mospajtim shpirtëror dhe vetëvlerësim të ulur. Nëse nuk jeni në formë fizike, nëse nuk jeni rehat me vetë trupin tuaj dhe mund të bëni diçka për këtë, atëherë bëjeni! Plaku Rasëll M. Nelson ka dhënë mësim se ne duhet “ta konsiderojmë trupin tonë si tempull vetjak tonin” dhe se ne duhet “të kontrollojmë dietën dhe stërvitjen tonë për një formë të mirë fizike” (“We Are Children of God”, *janar 1999*, f. 103).

Presidenti Bojd K. Paker ka dhënë mësim “se shpirti ynë dhe trupi ynë ndërthuren në mënyrë të tillë që trupi ynë bëhet një mjet i mendjes sonë dhe themeli i karakterit tonë” (“The Instrument of Your Mind and the Foundation of Your Character” [mbledhje rreth vatrës e Sistemit Arsimor të Kishës, 2 shkurt 2003], f. 2; speeches.byu.edu). Prandaj, ju lutemi përdorni gjykim të mirë për atë që konsumoni, dhe veçanërisht për sasinë që konsumoni, dhe jepini trupit tuaj rregullisht stërvitjen për të cilën ka nevojë dhe e meriton. Nëse jeni fizikisht në gjendje, vendosni sot të jeni zot i trupit tuaj dhe filloni një program të rregullt, afatgjatë stërvitor, të përshtatur për aftësitë tuaja, të ndërthurur me një dietë më të shëndetshme. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur shpirti juaj, me ndihmën e Shpëtimtarit, e ka me të*

vërtetë nën kontroll burrin apo gruan vetjake të natyrshme që jeni ju.

3. Përqafojeni bindjen e vullnetshme, me gjithë zemër si pjesë të jetës suaj. Pranojeni se nuk mund ta doni Perëndinë pa dashur edhe urdhërimet e Tij. Standardi i Shpëtimtarit është i qartë dhe i thjeshtë: “Nëse më doni, zbatoni urdhërimet e mia” (Gjoni 14:15). Bindja përzgjedhëse sjell bekime përzgjedhëse dhe të zgjedhurit e diçkaje të keqe kundrejt diçkaje më të keqe është përsëri zgjedhje e gabuar. Nuk mund të shihni një film të keq dhe të prisni të ndiheni të virtutshëm pasi nuk patë një film shumë të keq. Bindja me besnikëri ndaj disa urdhërimeve nuk e shfajëson shpërfilljen e të tjerave. Me të drejtë, Abraham Linkoln tha: “Kur bëj mirë, unë ndihem mirë; kur bëj keq, unë ndihem keq” (në William H. Herndon dhe Jesse William Weik, *Herndon's Lincoln: The True Story of a Great Life*, 3 vëll. [1889], 3:439).

Gjithashtu, bëjini gjërat e duhura për arsyet e duhura. Zoti, i cili “kërkon zemrën dhe një mendje të gatshme” (DeB 64:34) dhe i cili “është në gjendje të dallojë mendimet dhe dëshirat e zemrës” (DeB 33:1), e di arsyen përse shkoni në kishë – nëse jeni i prani-shëm vetëm fizikisht apo duke adhuruar vërtet. Ju nuk mund të këndonit të dielën “Babiloni, Babiloni, t’themi lamtumir” dhe pastaj ta kërkonte ose

ta toleroni shoqërinë e saj përsëri çaste më pas (“Ye Elders of Israel”, *Hymns*, nr. 319). Kujtoni se shkujdesi në çështjet shpirtërore kurrë nuk qe lumturi. Bëjeni Kishën dhe ungjillin e rivendosur [pjesë të] të gjithë jetës suaj, jo vetëm pjesë të jetës suaj të jashtme ose shoqërore. Zgjedhja këtë ditë se kujt doni t’i shërbeni përbën shërbim vetëm me buzë – derisa ju me të vërtetë të jetoni në përputhje me të (shih Jozueut 24:15). *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur ju po përpiqeni vërtet, për arsyet e drejta, të bëni një jetë të shenjtëruar, pavarësisht nga papërsosuritë tuaja!*

4. *Bëhuni vërtet, po vërtet të zotët në të penduarin plotësisht dhe me shpejtësi.* Për shkak se Shlyerja e Jezu Krishtit është mjaft e volitshme, ju duhet ta vini në zbatim me bujari 24 orë në 24, 7 ditë në javë, pasi ajo kurrë nuk

shteron. Përqafojeni Shlyerjen e Jezu Krishtit dhe pendimin si gjëra që duhet të mirëprehen dhe zbatohen përditë në përputhje me urdhrat e Mjekut të Madh. Krijoni një zakon të pendimit të vazhdueshëm, të lumtur, të gëzueshëm duke e bërë atë stilin e zgjedhur të jetesës. Duke vepruar kështu, bëni kujdes nga tundimi i shtyrjes për më vonë dhe mos prisni që bota t’ju brohorasë. Duke i mbajtur sytë te Shpëtimtari, shqetësohuni më shumë për atë që Ai mendon për ju dhe lërinin pasojat të vijnë. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur pendoheni me dëshirë dhe me gëzim për mëkatet si të vogla edhe të mëdha në kohën kur ndodhin, duke vënë në zbatim Shlyerjen e Jezu Krishtit.*

5. *Bëhuni vërtet, po vërtet i zoti për të falur.* “Unë, Zoti, do të fal kë do të fal, por nga ju kërkohet t’i falni të gjithë njerëzit” (DeB 64:10). Falni

gjithkënd, gjithçka, gjithë kohën ose të paktën përpiquni të veproni kështu, duke e lejuar në këtë mënyrë faljen të hyjë në vetë jetën tuaj. Mos mbani mëri, mos u fyeni lehtësisht, falni dhe harroni shpejt dhe mos mendoni kurrë se bëni përjashtim nga ky urdhërim. *Vetëbesimi shpirtëror rritet kur e dini se Zoti e di që nuk mbani asnjë ndjenjë të keqe kundrejt një shpirti tjetër.*

6. *Pranojini sprovat, pengesat dhe “të papriturat” si pjesë të përvojës suaj në vdekshmëri.* Mbani mend se jeni këtu për t’u vënë në provë dhe sprovuar “për të parë nëse [ju] do t’i bë[ni] të gjitha gjërat që Zoti, Perëndia [juaj], do [t’ju] urdhërojë” (Abraham 3:25) – dhe a mund të shtoj vetëm “në të gjitha rrethanat”. Miliona prej vëllezërve dhe motrave tuaja janë sprovuar ose po sprovohen në këtë mënyrë, prandaj përse ju do të përbënit përjashtim? Disa sprova vijnë nga vetë mosbindja ose pakujdesia juaj. Sprova të tjera vijnë prej pakujdesisë së të tjerëve ose thjesht ngaqë kjo është një botë e rënë. Kur këto sprova vijnë, ithtarët e kundërshtarit fillojnë të kumtojnë se ju bëtë diçka gabim, se ky është një ndëshkim, një shenjë që Ati Qiellor nuk ju do. Mos i merrni parasysht ato! Përkundrazi, përpiquni ta detyroni veten të buzëqeshë, shihni drejt qiellit dhe thoni: “E kuptoj, Zot. E di se çfarë është kjo. Një kohë për të dhënë prova për veten time, apo jo?” Atëherë bashkëpunoni me Të për të duruar si duhet deri në fund. Vetëbesimi shpirtëror rritet kur ju pranoni se “shpesh sprovat dhe mundimet lejohen të vijnë në [jetën tuaj] si pasojë e asaj që [ju] po e bëni siç duhet” (Glenn L. Pace, “Crying with the Saints” [takim shpirtëror i Universitetit “Brigam Jang”, 13 dhjetor 1987], f. 2; speeches.byu.edu).

Ndërsa po kryesoja Misionin e Kievit në Ukrainë, një herë pyeta një prej motrave të mia më besnike se

përse ajo ishte përherë aq e ashpër me veten, se përse e mundonte gjithmonë veten [edhe] për gjërat më të vogla.

Përgjigjja e saj ishte shembulli model i një personi që dëgjon zërin e gabuar, kur u përgjigj: “Në mënyrë që asnjë të mos më qortojë për atë”.

Vëllezër dhe motra, këshilla ime për këtë motër misionare është këshilla ime për ju: pranojini dobësitë tuaja dhe përballuni me to, por mos u paralizoni prej tyre ngaqë disa prej tyre do të jenë shoqërueset tuaja derisa të largoheni nga kjo jetë tokësore. Pavarësisht nga gjendja juaj e tanishme, pikërisht në çastin që zgjidhni me dëshirë pendimin e ndershëm, të gëzueshëm, të përditshëm duke u përpjekur që thjesht të bëni më të mirën dhe të jini vetja juaj më e mirë, Shlyerja e Shpëtimtarit ju rrethon dhe ju ndjek, si ta themi, kudo që shkoni. Duke jetuar në këtë mënyrë, ju me të vërtetë mundet që “gjithmonë . . . të mbani një heqje të mëkateve tuaja” (Mosia 4:12) në çdo orë të çdo dite, në çdo sekondë të çdo minute dhe kështu të jeni plotësisht i pastër dhe i pranueshëm përpara Perëndisë *gjatë gjithë kohës*.

I juaji është privilegji, nëse e dëshironi, që të arrini ta dini vetë, sot ose së shpejti, se ju po e kënaqni Perëndinë pavarësisht nga të metat tuaja. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur që pret prej nesh t'i jetojmë urdhërimet. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur që po pret me kaq shumë padurim të na japë hirin dhe mëshirën e Tij. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur që gëzohet kur ne e vëmë në zbatim Shlyerjen e Tij përditë, me sigurinë e qetë dhe të gëzueshme se ne po shohim në drejtimin e duhur. Dëshmoj për një Shpëtimtar të dashur i cili po pret me padurim që “të forcohet vetbesimi [juaj] në prani të Perëndisë” (DeB 121:45). Në emrin e Jezu Krishtit, amen. ■

Nga Plaku Eduardo Gavaret,
i Të Shtatëdhjetëve

Po, Zot, Unë Do të Të Ndjek

Zoti na fton duke përdorur folje të ndryshme: “Ejani tek unë”, “Më ndiq”, “Ec me mua”. Në secilin rast ajo është një ftesë për të vepruar.

Pasi vini re, Zoti në urtësi u jep të gjitha kombeve, nga kombi dhe gjuha e tyre, për të mësuar fjalën e tij.¹ Sot ky shkrim i shenjtë po përmbushet përsëri teksa më është dhënë mundësia për t'i shprehur ndjenjat e mia në gjuhën time amtare.

Ishte viti 1975 dhe po shërbeja në Misionin e Paraguait dhe të Uruguait si misionar i ri. Gjatë muajit tim të parë në mision, udhëheqësit e zonës bënë një aktivitet për të treguar konkretisht një parim ungjilli. Çdo misionari në zonë iu lidhën sytë dhe na u tha se duhej të ndiqnim një shteg që të çonte te salla kulturore. Ne duhej të ndiqnim zërin e një udhëheqësi të veçantë, një zë që e dëgjuam përpara se të fillonim të ecnim. Megjithatë, ne u paralajmëruam se, gjatë udhëtimit, do të dëgjonim zëra të ndryshëm që do të përpiqeshin të na ngatërronin dhe të na nxirrnin nga shtegu.

Pas disa minutash duke dëgjuar zhurma, të folura dhe – në mes të të gjithë kësaj – një zë që tha: “Më ndiq”, u ndjeva i sigurt se po ndiqja zërin e duhur. Kur mbërritëm në sallën kulturore të godinës kishtarë, udhëheqësit na kërkuan që t'i lironim sytë. Kur e

bëra këtë, e kuptova se ishin dy grupe dhe se unë isha në grupin që kishte ndjekur zërin e gabuar. “Dukej aq i ngjashëm me zërin e duhur”, thashë me vete.

Ajo përvojë e 39 viteve më parë pati një efekt të pashlyeshëm tek unë. I thashë vetes: “Kurrë, kurrë më mos ndiq zërin e gabuar”. Pastaj i thashë vetes: “Po, Zot, unë do të Të ndjek”.

Dua ta lidh këtë përvojë me ftesën e dhembshur të Shpëtimtarit ndaj nesh:

“Unë jam bari i mirë, dhe i njoh delet e mia. . . .

Delet e mia e dëgjojnë zërin tim, unë i njoh dhe ato më ndjekin.”²

Ftesa për ta “ndjekur Atë]” është ftesa më e thjeshtë, më e drejtpërdrejtë dhe më e fuqishme që mund të marrim. Ajo vjen nga një zë i qartë që nuk mund të ngatërrohet.

Zoti na fton duke përdorur folje të ndryshme: “Ejani tek unë”, “Më ndiq”, “Ec me mua”. Në secilin rast ajo nuk është një ftesë pësore; ajo është një ftesë për të vepruar. Ajo i drejtohet të gjithë njerëzimit nga dikush që është Profet i profetëve, Mësues i mësuesve, Biri i Perëndisë, Mesia.